అమ్మా, బళ్ళోకి వెళ్ళనే

సూరిబాబుకి తెలివొచ్చి చాలా సేపయింది.

అయినా ముసుగు తియ్య లేదు.

మత్తుగా, మగతగా ఉందింకా. చలికి మూడంకె వేసుకుని, ముసుగు తన్ని పడుకోవడం ఎంతో హాయిగా ఉంది.

వాడికి తెలుసు. ఈ హాయి అట్టే సేపు వుండదు.

అమ్మ లేవమని ఒకటే సతాయిస్తుంది. లేచే వరకూ ఊరుకోదు. అమ్మ కన్నీ తొందరే. గోరు వెచ్చని నీళ్ళు వొంటి మీద కుమ్మరించేసి, స్నానం ఆదరాబాదరాగా చేయించేస్తుంది. "నేను పోసుకుంటానే, చెంబియ్యవే" అంటే వినదు. తనయితే తలంతా తడిపేసుకుంటాడుట. స్నానం పూర్తయేక, చొక్కా నిక్కరూ తొందరగా తొడిగేసు కోవాలి.

మళ్ళీ ఆ నీలం నిక్కరే. ఆ గళ్ళ చొక్కావే. తనకున్న మూడు జతల్లోకీ అవే మంచివి. రెండ్రోజులకోసారి వాటినే వుతికి ఆరేస్తుంది. అవంటే అసయ్యం తనకి. "పాలిష్టరు చొక్కా కుట్టించవే. నాన్నతో చెప్పవే" అని సణుగుతాడు తను. ఈ అసయ్యం బట్టల్తో బళ్ళోకెళ్ళనని మొరాయిస్తాడు. అమ్మ తన మాట పట్టించుకోదు.

"ఇప్పుడీ ఖర్చుల్లో నీకేం బట్టలు తీస్తార్రా, మీ నాన్న? పండక్కి కుట్టించు కుందువుగాని" అనేస్తుంది. పండగంటే, పెద్ద పండుగ.

అదొస్తే కాని,తనకి మరో మంచి బట్టల జత రాదన్న మాట. పెద్ద పండుగకే కుట్టించాలనెక్కడుంది? ఈ లోగా ఎన్ని పండుగలు లేవు? వినాయకచవితి లేదూ! దసరా లేదూ! అన్నట్టన్నట్టు – దశమి వెళ్ళాక, సరిగ్గా పన్నెండు రోజులకి తన పుట్టిన రోజు వస్తుంది కదా!

ఉహూ! వాటన్నిటికీ బట్టలు కుట్టించడం అనే అలవాటు తప్పించేసి చాన్నాళ్ళయింది.

మా లతక్కయ్య పెళ్ళికి, నాన్నమ్మ జబ్బుకి చాలా డబ్బయి పోయిందిట. అయితే ఎవడిక్కావాలి? అసలు డబ్బులయి పోవడమంటే ఏవిటో!

ఒక్కో రోజు, యింట్లో బియ్యం లేవని అమ్మ చెబితే "డబ్బుల్లేవే" అంటాడు నాన్న. మళ్ళీ అంతలోనే "ఎవర్నయినా అడిగి తెస్తాను. సాయంత్రం వచ్చేటప్పుడు బియ్యం పట్టించు కొస్తాన్లే" అంటాడు.

ఎవరిస్తారో తెలీదు. నాన్న అడిగితే యివ్వనివాడు లేడు కాబోలు. సాయంత్రంకల్లా బియ్యం తెస్తాడు. మరి పొద్దున్న డబ్బులు లేవన్నాడే?

పోనీ అలాగే 'ఎవర్నయినా అడిగి' తెచ్చి, తనకి మంచి ఎల్పాటం పేంటూ, పాలిష్టరు చొక్కా కుట్టించ కూడదూ, నాన్న! అలా చెయ్యడంతే.

ప్రసాదుకీ, వెంకట బాబ్జీకీ బ్రహ్మాండమయిన బట్టలున్నాయి. బాబ్జీ గాడి బజ్జీల చొక్కా అయితే మరీనూ! ఆ వెధవసలు వాడి చొక్కా మీద చెయ్యి వెయ్యనివ్వడంతే. బోడి గొప్పొ వాడూనూ. ఈ సారి డ్రిల్లు క్లాసులో వాడి నడ్డి మీద సిరా జల్లెయ్యాలి!

తనకీ ఓ బజ్జీల చొక్కా వుంటే బావుణ్ణు. నాన్న కుట్టించడు గాక కుట్టించడు. అమ్మ నాన్నతో చెప్పదు గాక చెప్పదు.

చలపతన్నయ్య కాలేజీకి వెళ్తున్నాడని చెప్పి, వాడికి రెండు పేంట్లు కుట్టించారు. చిన్నక్కయ్యని మూల కూచో పెట్టి నప్పుడు సిలుకు వోణీలు కుట్టించారు.

చిన్నన్నయ్య చెప్పుల కోసం ఎంత గొడవ చేసాడు? నాన్న తన కిర్రు చెప్పుల్లాంటివి చవగ్గా వస్తాయని, అలాంటివి కుట్టిస్తానంటే గోల పెట్టేసాడు. వాడికవమానంట. అందరూ నవ్వుతార్ట.

ఆ మాట కొస్తే తన కసలు చెప్పులే లేవు. తనకెంత అవమానంట! ఎప్పుడో బాచి మావయ్య కొని పెట్టేడు. అవేం జోళ్ళో! రెణ్ణెళ్ళు తొడిగాడో లేదో, చిరిగి చిరిగి ముక్కలు ముక్కలయి పోయేయి. మళ్ళీ తన జోళ్ళ గురించి అసలెవరూ పట్టించు కోలేదు. బాచి మావయ్య మళ్ళీ వొస్తే బావుణ్ణు.

అవును! బాచి మావయ్య ఎంత మంచి వాడో చెప్పలేం. వచ్చేటప్పుడు తన కోసం ఏదేనా తెస్తాడు. తగరపు వలస జీడి పప్పు తెస్తాడు. మేట్నీకి తీసికెళ్తాడు. వెళ్ళి పోయేటప్పుడు డబ్బులు కూడా యిస్తాడు. అన్నిటి కన్నా ముఖ్యంగా - బాచి మావయ్య వచ్చిన రోజున అమ్మేవయినా తినడానికి మంచివి చేస్తుంది. ఉదయం ఉప్మా, కాఫీ. మధ్యాహ్నం పులిహోర, సేమ్యా. ఆ రోజు భోజనం భలేగా ఉంటుంది. మామూలప్పుడు అన్నం తిన్డవే తనకి మంట. ఓ రోజు పప్పు వండితే, మరో రోజు వండదు. ఎప్పుడూ చారు నీళ్ళూ, పెసర బద్దల పచ్చడీనూ. కూరుంటే వుంటుంది, లేక పోతే లేదు. చేసినా, ప్ఛ్! తోట కూర. తనకి నచ్చదు. తోటకూర వొండొద్దని అడిగితే నాన్న తిడతాడు. తోట కూర బలంట. పైగా దబాయింపు కూడానూ.

బాచి మావయ్య వెళ్ళి పోయేటప్పుడు తన చేతిలో రూపాయో, రెండో పెడతాడు. మావయ్య రిక్షా ఎక్కి వెళ్ళి పోగానే అమ్మ తన దగ్గర నుంచి ఆ డబ్బులు కాస్తా తీసుకుంటుంది. అలాంటప్పుడు తన కెంత ఏడుపు వొస్తుందో!

"అంత డబ్బు నువ్వేం చేసుకుంటావురా? నేను దాస్తాన్లే యివ్వు" అంటూ తీసుకుని, తనకి ఓ పావలా యిస్తుంది. ఏం అనలేక ఉక్రోషంగా ఉంటుంది తనకి. కానయితే, ఆ పావలా మాత్రం మామూలుగా అమ్మ తన కెప్పుడిస్తుంది కనుక? దాంతో ఐస్క్రీం కొనుక్కో వచ్చు. తాటి బెల్లం అచ్చులు కొనుక్కో వచ్చు. అంచేత బాచి మావయ్య వస్తే తనకి పండుగ వచ్చినట్టే.

అసలు - బాచి మావయ్య అనే ఏమిటి? ఇంటికి చుట్టాలు ఎవరొచ్చినా కూడా అంతే! చుట్టాలు వొస్తే, తను బళ్ళోకి వెళ్ళక్కర లేదు.

భలే సరదాగా ఉంటుంది. హాయిగా ఆడుకో వచ్చు. చుట్టాల వాళ్ళ పిల్లల్ని తీసుకుని, కొబ్బరి తోటకెళ్ళి కొబ్బరాకు బొమ్మలూ, బూరలూ చేయొచ్చును. వేణు గోపాల స్వామి కోవెల దగ్గర చెట్ల కింద ఇసకలో చక్కా ఆడుకో వచ్చును.

పెసర బద్దల పచ్చడీ - అసయ్యం అసయ్యం తోట కూర కూరా - నీళ్ళ మజ్జిగా -

ఈ బాధ వుండదు. చద్దన్నం తిన్డవే కాక, కాఫీ కూడా తాగొచ్చు! "అన్నాలు తినే వాళ్ళు కాఫీలు మానేయ్యాలా" అని రూల్సు పెట్టేడు పెద్దన్నయ్య. ఆ మాట కొస్తే, కాఫీలు తాగే వాళ్ళంతా అన్నాలు తిన్డం మానేసి నట్టు!

చుట్టాలొస్తే మేట్నీకెళ్ళచ్చు.

అట్నుంచి రాగానే - పకోడీలో, బజ్జీలో వేడి వేడిగా రెడీగా ఉంటాయి. అందుకని, చుట్టాలొస్తే ఎంతో బావుంటుంది.

అమ్మకీ, నాన్నకీ చుట్టాలొస్తే నచ్చదెంచేతో? చుట్టాల వాళ్ళు పెరట్లో స్నానాలు చేస్తున్నప్పుడో, వాళ్ళింకా పక్కల మీంచి లేవనప్పుడో - అమ్మా నాన్నా చాటుగా ఓ మూలకి చేరి, ఏవేవో గుస గుసలు మాట్లాడేసు కుంటారు. అమ్మేదో అంటుంది. మధ్య మధ్య నుదుటి మీద చేత్తో కొట్టుకుంటూ. నాన్న కోపంగా చూస్తుంటాడు. అన్నయ్యెప్పుడేనా డబ్బులడిగితే ధాం ధూం లాడి పోతుంటాడే, అలా పెడతాడన్న మాట ముఖం. తనకప్పుడు భయం వేస్తుంది. కొంపదీసి, వీళ్ళు గుస గుసలాడీసుకుని, చుట్టాలకి పులిహోర, సేమ్యా గ్రటాలు చెయ్యకుండానే పంపించేస్తారేవిటి చెప్మా? అనిపిస్తుంది. నాన్న కోపం తెచ్చేసుకుని, రిక్షా పిలిపించేసి, వాళ్ళని వెళ్ళి పొమ్మంటాడేవో! అమ్మ తనని బళ్ళోకి వెళ్ళమని పంపించేస్తుందేమో! అని గుండె లబ లబలాడి పోతుంది.

అలా జరగకూడదు దేవుడా! అని మొక్కు కుంటాడు. ఉత్తనే తన భయం కానీ, అసలలాగెప్పుడూ జరగదు. జరగ లేదు కూడా! అమ్మకి, నాన్నకి వాళ్ళ మీద ఎంత చికాగ్గా ఉన్నా, వాళ్ళెదుట మాత్రం నవ్వుతూ మాట్లాడుతారు. పొమ్మను. వాళ్ళ కన్నీ చేసి పెడతారు.

వాళ్ళు వెళ్ళి పోయేటప్పుడు సెంటరు వరకూ వెళ్ళి, తననే రిక్షా తీసుకు రమ్మని పురమాయిస్తారు. అప్పుడు ఝుమ్మని పరుగెత్తుకెళ్ళి, రిక్షాలో ఒక్కడూ కూచుని రావొచ్చు!

ఆ మధ్య దొడ్డమ్మా వాళ్ళూ వచ్చినప్పుడు తన కోసం బళ్ళోకెళ్ళడానికి సంచీ తీసుకుని వచ్చేరు. అందుకే చుట్టాలొస్తే ఎంతో సంతోషంగా ఉంటుంది తనకి. బళ్ళోకెళ్ళి వచ్చేటప్పుడు "దేవుడా! మా ఇంటికివాళ చుట్టాలు రావాలి!" అని మొక్కు కుంటాడు. ఒక్కొక్కసారి దేవుడు దయతల్చి, చుట్టాల్ని పంపిస్తూ వుంటాడు.

మరో సారి అసలెవరూ రారంతే. ఎవరూ రానప్పుడు - మళ్ళీ ఆ పెసర బద్దల పచ్చడీ - అసయ్యం అసయ్యం తోటకూర కూరానూ ...

* * *

సూరి బాబుకిప్పుడు నిద్ర మత్తు పూర్తిగా వొదిలి పోయింది. అయినా, ముసుగు తియ్యకుండా అలాగే పడుకున్నాడు. వాడికివాళ చెప్పలేనంత సంతోషంగా వుంది. ఇంట్లో చుట్టాలున్నారు! మీసాలాయనా, వాళ్ళావిడా, యిద్దరు పిల్లలూ – ఒకర్తి పేరు వెంకట నరసమ్మట. నిన్న తనతో సరదాగానే మాట్లాడింది. కాని, దానికి కొంచెం పొగరెక్కువలాగుంది. సమయం చూసి, యివాళ దాన్నడ్డి వాయ గొట్టాలి. దాన్నసలు వేణు గోపాల స్వామి కోవిల దగ్గరకి తీసికెళ్ళ కూడదు. రెండోది మంచిదే. దాని పేరు సుభద్రట. శకుంతలత్తయ్య కూతురి పేరూ సుభద్రే. ఆ సుభద్ర కూడా మంచిదే. ఈ పిల్లా మంచిదే. "మా పిల్లని పెళ్ళాడతావా!" అనడిగేడు మీసాలాయన నిన్న. వెంకట నరసమ్మనయితే ఛస్తే పెళ్ళాడను. సుభద్రనయితే ఆలోచించాలి.

ఇవాళ చుట్టాలంతా ఇంట్లోనే వున్నారు. ఏమయినా తను బళ్ళోకి వెళ్ళక్కర లేదు! అసలీ చుట్టాలని తనే సంపాదించుకున్నాడు, నిన్న! వాళ్ళసలు తమ యింటికి రాలేదు. పక్క వాటాలోని శంకరంగారూ, కళ్ళద్దాల కరుణ గారూ లేరూ, వాళ్ళింటికి వచ్చేరు.

నిన్న సాయంత్రం – చీకటి పడుతున్నప్పుడు – అప్పుడు – తను వీధి మలుపు దగ్గర బాదం చెట్టు కింద కబాడీ ఆడుకుంటున్నాడు. అంతలో – సామాన్లతో రిక్షాలో మీసాలాయనా వాళ్ళూ వొస్తూ కనిపించేరు. చుట్టాలు! చుట్టాలు!! ఎవరింటికి వస్తున్నారో!

ఆ రిక్షా వేపు ఎంతో యిదిగా చూసేడు. వాళ్ళు తమ యింటికి వస్తే ఎంత బాగుణ్ణు అనుకున్నాడు.

"ఎక్కడి కండీ? ఎవరింటికెళ్ళాలండీ!" అనడిగేడు ఆత్రంగా.

మీసాలాయన రిక్షా ఆపించి, "జి.శంకరం గారింటికి వెళ్ళా లబ్బాయ్... వాళ్ళుండేది యీ వీధిలోనే కదా... నీకు తెల్సా" అనడిగేరు.

జి.శంకరం గారంటే, పక్కింటి కరుణగారూ వాళ్ళన్నమాట. అయ్యో! వాళ్ళిప్పుడు ఊళ్ళో లేరే! వీళ్ళకెలాగ! అనిపించింది. పోనీ, పాపం తమ యింటికి తీసికెళితేనో అనే ఆలోచన వచ్చింది.

వెంటనే, "ఓ! తెలుసు...రండ్రండి... చూపిస్తాను." అని యింటికి తీసుకొచ్చేడు.

ఇంటికి రాగానే రిక్షా వాడి చేత సామానంతా యింట్లో పెట్టించాడు.

అమ్మా చిన్నక్కయ్యా వాళ్ళూ ఆ వచ్చిన వాళ్ళ వేపు ఆశ్చర్యంగానూ సందేహంగానూ చూడసాగేరు. "వీళ్ళెవరురా!" అన్నట్టు తన వేపు చూసేరు

మీసాలాయనా వాళ్ళూ కూడా ఆశ్చర్య పోయి చూస్తున్నారు.

తనింక తడుముకోకుండా గడ గడా చెప్పేసాడు: "వీళ్ళు మన కళ్ళజోడు కరుణ గారూ వాళ్ళింటికొచ్చారే పాపం ... మరి వాళ్ళు ఊర్లో లేరు కదా? మరెక్కడ కెళ్తారని మనింటికి తీసుకొచ్చేసానే... ఏం..."

"అయ్యో! కరుణా వాళ్ళూ లేరూ! యిప్పుడేం చెయ్యడం..." అంది గాభరాగా మీసాలాయనా వాళ్ళావిడ.

"అరరే! పొరపాటయిందండీ...మరి మేం వస్తామండీ..." అనేసాడు మీసాలాయన గబుక్కున. శంకరం గారూ వాళ్ళూ ఊర్లో లేనందుకు వాళ్ళు ఎంతో బాధపడ్డారు.

తన గుండెలో రాయి పడ్డట్టయింది. బెంగ బెంగగా అమ్మ వేపు చూసేడు. అమ్మ వో నిముషం మాట్లాడ లేదు. మళ్ళీ ఏం అనుకుందో – "ఫర్లేదండీ అన్నయ్యగారూ... పిల్లలతో యింత రాత్రప్పుడు ఎక్కడి కెళ్తారు? మా యింట్లో ఉండి వెళ్ళచ్చు. మీరొచ్చి వెళ్ళి పోయేరనీ, ఇబ్బంది పడ్డారనీ తెలిస్తే కరుణ బాధ పడదూ! వాళ్ళ చుట్టాలకి ఆమాత్రం ఓ పూట ఆతిధ్యం యిచ్చేం కాదని నొచ్చుకుంటుంది కూడా. మాకు మాట పడాల్సి వుంటుంది సుమండీ! మీరు మరేం అనొద్దు. అసలే చంటి పిల్లల్తో ఉన్నారాయె! మీకేం ముఖమాటం పడే పని లేదు. మాదీ మీ చుట్టాల యిల్లే అనుకోండి... రండి పిన్ని గారూ, కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కుందురు గాని..." అంది. తనకి కొండెక్కినట్టయింది.

మొదట మీసాలాయనా వాళ్ళూ వుండటానికి మొఖమాట పడి, వొప్పుకోలేదు. కానీ, సుభద్ర, "అమ్మా, ఆకలే" అని ఏడవడంతో వొప్పుకున్నారు.

అమ్మ చిన్నక్కయ్యని చాటుగా పెరట్లోంచి బియ్యం కోసం కాబోలు, చేట చేతికిచ్చి మీనాక్షమ్మ గారింటికి పంపించింది.

పాలవాడొస్తే – వాడ్ని వీధి వసారా చివరకి తీసికెళ్ళి, పాత బాకీ రేపొచ్చే ఫస్టుకి యిచ్చేస్తామనీ, యింటికి చుట్టాలొచ్చేరనీ, ఓ లీటరు పాలు ఎక్కువ పోయించమనీ బ్రతిమిలాడింది.

ఇంతలో నాన్న వచ్చేడు. నాన్నని గదిలోకి తీసికెళ్ళి అమ్మ చుట్టాల సంగతి చెప్పింది.

నాన్న పళ్ళు నూరుతూ అక్కడ్నుంచే తన వేపు కోపంగా చూసేడు. భయం వేసింది. ఆ సందడిలో అదేం పట్టించుకో లేదు తను.

తర్వాత గదిలోకొచ్చి, నాన్నకూడా నవ్వుతూ వాళ్ళని పలకరించేడు. బజారుకెళ్ళి కూరలూ అవీ కొనుక్కొచ్చేడు కూడానూ.

రాత్రి భోజనాలయేక మీసాలాయన తనని దగ్గరకి తీసుకుని కబుర్లు చెప్పేరు. వూళ్ళో సినిమాలేం ఆడుతున్నాయో అడిగేరు.

అంటే రేపు తనని సినిమాకి తీసికెళతారన్నమాట. రేపు మరి బళ్ళోకి వెళ్ళక్కర లేదన్న మాట! హాయిగా ఆడుకోవచ్చు! భలే భోజనం తినొచ్చు! తనకి చెప్పలేనంత సంతోషం కలిగింది.

మీసాలాయనా వాళ్ళ కాంతం గారు తనని ఎంత మెచ్చుకుందో! "బుద్ధిమంతుడండీ కుర్రాడు: మన ముందా వుంది ఎందుకూ... ఈ మర్యాదా...ఈ మప్పితం..." అంటూ తన బుగ్గలు గిల్లింది. అప్పుడు తనకెంతో గర్వంగా అనిపించింది. సిగ్గు గానూ అనిపించింది. వెంకట నరసమ్మతోటీ, సుభద్రతోటీ హాయిగా కబుర్లు చెప్పేడు. అప్పుడే వెంకట నరసమ్మకి గర్వం అని పోల్చేసుకున్నాడు. సుభద్ర మంచిదని కూడా తనకి అర్ధమైపోయింది. అప్పుడే కదా మీసాలాయన 'మా పిల్లని పెళ్ళి చేసుకుంటావుటోయ్' అనడిగింది! ఎవర్నో తెలీలేదు. సుభద్రయితే ఓ.కే.

అలా, కబుర్లు చెప్పుకుంటూనే నిద్రలోకి జారుకున్నారు.

* * *

"ఏరా సూరీ! ఇంకా పక్క మీంచి లేవవేం? బళ్ళోకి వెళ్ళవా ఏం?" అమ్మ గొంతు వినిపించింది.

సూరి బాబు తటాలున ముసుగు తొలగించేడు.

ఇంట్లో చుట్టాలుండగా సర్దాగా ఆడుకో నివ్వకుండా అమ్మ బళ్ళోకి వెళ్ళ మంటుందేం?" అనుకున్నాడు కోపంగా.

"అమ్మా బళ్ళోకి వెళ్ళనే..." అన్నాడు గారాలు పోతూ. "ఏం... ఏమొచ్చిందిరా నీకు మాయ రోగం..." అది నాన్న గొంతు. గెడ్డం చేసుకుంటున్నట్టున్నాడు. లేక పోతే తగల్నిచ్చే వాడే.

సూరి బాబు బెదిరి పోయి, లేచి పక్క మీద కూచున్నాడు. "చుట్టాలున్నారు కదే...యివాళ బడి మానేస్తానే..." అన్నాడు తల్లికి వినిపించేలా సణుగుతూ.

"ఇంకా ఎక్కడున్నార్రా వాళ్ళూ – పొద్దున్నే బండికి వెళ్ళి పోయేరు... అవును కానీ వెధవా! వేలెడంత లేవు...నీకీ పెత్తనాలూ, నిర్వాహకాలూ ఏవిట్రా? వాళ్ళింటికొచ్చిన చుట్టాల్ని మన నెత్తి మీద కెందుకు తీసుకొచ్చేవసలు? అసలప్పుడే తగల్నిద్దును కానీ, బావుండదని వూరుకున్నాను. రాత్రసలే బియ్యం నిండుకున్నాయి యింట్లో. బియ్యానికీ, కాఫీ పొడికీ ఎంత యిబ్బంది పడాల్సి వచ్చిందో తెలుసా!" అమ్మ తిడుతోంది.

చుట్టాలు వెళ్ళి పోయేరా! సూరి బాబు గుండె ఆగినంత పనయింది.

వాడి ఆశలన్నీ నిరాశలయి పోయేయి. మనసంతా ఏదో బెంగా, బెగులూతో వికలమైపోయింది.

"వాడికీ మధ్య దరువుల్లేక అలా అడ్డ గాడిదలా తయారవుతున్నాడు వెధవ!... వెధవా అని!" నాన్న కోపంగా అరుస్తున్నాడు. చిన్నక్క, అన్నయ్యలు కూడా పట్టుకుని దులిపేస్తున్నారు.

"లే,లే! ...బడికి వేళవుతూంది." అమ్మ కసిరింది.

సూరి బాబు అవమానం భరించ లేక, లేచి, ముఖం కడుక్కుని, స్నానం చేసి తెమిలాడు.

చల్దన్నం తిన లేక తిన లేక తిని, ఏడుపు ముఖంతో భుజాన పుస్తకాల సంచీ వేలాడదీసుకుని, బళ్ళోకి బయలు దేరాడు.

నడుస్తూనే దార్లో అసహనంగా, కోపంగా తనలో అనుకున్నాడు: 'హు! తను పెద్దయ్యాక ఎవరయినా చుట్టాలు ఇంటికొస్తే తెల్లారకుండానే యిలా పంపించేస్తాడేంటి? వాళ్ళు వెళ్ళి పోతామన్నా సరే, బలవంతంగా ఉంచెయ్యడూ!? వాళ్ళతో సరదాగా వుండడూ!' అని.

సూరి బాబు కళ్ళ వెంట నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయి.

వాడి కేడుపొస్తోంది.

* * *

స్వాతి మాస పత్రిక 1980 సంచికలో ప్రచురణ